

VERSÍRÁS ELŐTT

A lugas közt fenyőpadon
 kinn ülök az őszi napon,
 mint keleti álmos fajta
 hunyorgok az őszi napba.
 Ha megúnom, más mi volna,
 behuzódom a sarokba,
 s úgy nézem a kék hegyeket,
 mint hasas pók a legyeket.

Igy élek és így tengetem
 szüret előtt az életem.
 Miat fiát az édesanyja,
 dédelget az árvák napja,
 s nem pirongat, mint a nyáron.
 A fák alatt véka, vászon,
 cukros barack, csipős alma,
 illattégely az üst alja.

Lányok jönnek fölbatyúzva,
 nézem őket kuporogva
 üresen és oly egyedül,
 mint új sziget mely fölmerült
 siváran nap és víz között;
 de érzem már a hírnököt,
 kinek kezén mozdul a mag,
 s zengő versem hátára kap.